

Eén groot stadsbos

Het droeve nieuws heeft mij bereikt dat de cursus Urban Forestry, een gezamenlijk project van Larenstein en Hinkeloord, niet meer is. Er was nog maar één student die zich had opgegeven en dat is niet voldoende om een aparte staf voor aan te houden.

Het zet je wel weer aan het denken. Wat is dit nu weer voor gelazer? Wat is hier nu weer aan de hand? Onmiddellijk dringen zich aan mij vragen op als hoe lang heeft die cursus eigenlijk bestaan, hoe veel studenten hebben eraan deelgenomen en wat verstaat men eigenlijk onder Urban Forestry?

In ieder geval dringt het vermoeden zich aan mij op dat de verantwoordelijke bestuurders wel wat meer visie hadden kunnen betrachten alvorens ze een cursus, die nog maar nauwelijks de kans heeft gehad zich te bewijzen -de eerste groep studenten die hem gevolgd heeft is koud afgeleverd- opdoekten.

Ik kreeg voor het eerst met het begrip te maken toen ik tijdens mijn studie Hans Heybroek leerde kennen. Hij werkte bij wat toen nog de Dorschkamp heette en nu met de betreuwenswaardige naam IBN-DLO door het leven

gaat. Ik neem aan dat Heybroek de geschiedenis zal ingaan als de man van de iepen, maar daar doe je hem wel onrecht mee aan, hij heeft meer in zijn mars. Hij is een bosbouwer en natuurbeschermer in hart en nieren en bij mijn weten is hij de eerste die er in Nederland, hier in het NBT, over publiceerde. Ik herinner mij wel dat hij het begrip mee had genomen uit de Verenigde Staten.

Hoe dan ook, hij zei mij naar aanleiding van weet-ik-veel-wat-ook-weer dat eigenlijk alle bosbouw in Nederland urban forestry is. Ik heb met die opvatting nooit veel gedaan, maar hij is onbewust wel blijven hangen, ik zal hem wel zo nu en dan getoetst hebben aan andere nieuwe opvattingen die mij ter ore kwamen.

Ik ben nu dus maar mijn licht gaan opsteken bij Kees van Vliet, één van de docenten en initiatiefnemers voor de cursus. Urban Forestry, weet ik nu, is in de ogen van de Noord Amerikanen iets tussen het beheer van stedelijk groen en bosbouw in. Het is een vorm van bosbouw, waarbij de individuele boom relatief veel aandacht krijgt.

Bij ons is het een vorm van bosbouw waarbij vooral aandacht wordt geschonken aan het spanningsveld tussen wat enerzijds de maatschappij verwacht van bos (en natuur en stedelijk groen) en anderzijds wat de beheerders met hun technische kennis menen dat mogelijk en verantwoordelijk is.

Urban Forestry is een fenomeen dat zich des te heviger voordoet naarmate de bevolkingsdruk en vervolgens de verstedelijking

toenemen en Nederland is dus bij uitstek geschikt om de daarvoor benodigde kennis te ontwikkelen. In de Visie Stadslandschappen staat een aardig kaartje waarin op dezelfde schaal verschillende grote steden vergeleken worden met de Randstad en wat daar opvalt is dat die ruim 6 miljoen inwoners van de Randstad niks te klagen hebben over de groene ruimte waarover zij kunnen beschikken. Zeker niet vergeleken bij de bewoners van Seoel, Tokio of New York.

We weten daarom misschien wel meer van Urban Forestry dan we denken, waarmee niet gezegd is dat we er genoeg van weten. Doorredenerend op wat Heybroek zei, is het probleem met een aparte cursus misschien dat het bestaansrecht daarvan ondergraven wordt door het feit dat alle bosbouw in Nederland inderdaad urbane bosbouw is en dat dus in de algemene opleidingen van Hinkeloord en Larenstein daarmee rekening gehouden zou moeten worden. Men zal wel weer over mij heen vallen als ik dit zeg, maar misschien is voor de Nederlandse bosbouwer houtmeetkunde minder belangrijk dan bestuurlijke vaardigheden, leren hoe je de publieke opinie omvormt naar bos, natuur en stedelijk groen. Niks aparte cursus dus.

Kees van Vliet en zijn kornuiten zullen snel permanent deel moeten gaan uitmaken van de docententeams van Hinkeloord en Larenstein om ervoor te zorgen dat de ervaring die zij hebben opgebouwd niet verloren gaat.